

[Falk Hansen.]

tilfældige end for det rimelige. Det er min opfattelse, at ingen af de implicerede parter, hverken mødrehjælpen, lægerne eller fremfor alt de abortsøgende kvinder, kan være tilfreds med forholdene, som de er i dag; og dette må helt naturligt give stof til eftertanke hos dem, som med interesse følger dette alvorlige problem.

Det er formodentlig også baggrunden for, at SF har fremsat det lovforslag, som i dag er til behandling, og som stort set er identisk med tidligere af SF fremsatte lovforslag på dette område. Realistisk bedømt er der her tale om et paradeforslag eller måske bedre formuleret et markeringsforslag, da det jo ikke har nogen mulighed for udvalgsbehandling i denne samling og dermed altså heller ikke nogen mulighed for at komme til afstemning.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg helt kan tilslutte mig lovforslaget, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtale min glæde over, at man fra forslagsstillernes side trods den senere tids mange skrivelser og de efter min mening ikke altid lige frugtbare synspunkter, som har været fremsat i diskussionen, har bevaret den søbre og meget saglige linje, som har kendetegnet tidligere lovforslag om samme problem fra SF's side.

Hele spørgsmålet om adgang til svangerskabsafbrydelse er et så alvorligt problem, at jeg finder det aldeles afgørende, at debatten fortsat føres på et så roligt, sagligt og velovervejet plan som overhovedet muligt. Skal der opnås et resultat, som kan være tilfredsstillende for de kvinder, som af den ene eller den anden grund ønsker deres svangerskab afbrudt, nytter det ikke med mere eller mindre uartikulerede meningstilkendegivelser, de er nemlig aldeles uegnede til at bringe en rimelig og forsvarlig løsning frem. Længt snarere er de egnede til at skabe uvilje og hæmme den nødvendige dialog mellem tilhængere og modstandere.

Men givet er det, at halve løsninger som den nugældende lov ikke hverken i denne eller i andre sammenhænge nogen sinde har formået at løse et alvorligt problem. Det bør man gøre sig klart og være overbevist om er baggrunden for, at vi er nogle, som ønsker en ændring i retning af det mere ærlige, realistiske og dermed mere acceptable.

Jeg mener, at den nuværende lov bør ændres. På den anden side er jeg ikke uenig med justitsministeren i de betragtninger vedrørende rapporten fra ankenævnet, som ministeren både i dag og ved flere andre lejligheder har givet udtryk for. Når der i loven er indbygget en ankeinstans, må det være rimeligt, at man inden en ændring af loven afventer en rapport fra dette ankenævn, som kan indgå i drøftelserne og overvejelserne i forbindelse med en lovændring. På den anden side håber jeg, som jeg tidligere har givet udtryk for, at denne rapport ikke lader vente for længe på sig. Det betyder på den anden side ikke, at min grundholdning til hele spørgsmålet er ændret, men jeg synes bl. a., at man skylder medlemmerne af ankenævnet, at deres arbejde bliver draget med ind i de videre overvejelser. På den baggrund forventer jeg da også et initiativ fra justitsministerens side, når rapporten foreligger.

Jeg har med nogen undren og ikke ringe interesse mærket mig, at det konservative folkeparti offentligt har tilkendegivet, at man, hvis et lovforslag om fri adgang til svangerskabsafbrydelse i den kommende folketingssamling vedtages her i tinget, da vil arbejde for, at det sendes ud til folkeafstemning. Jeg må forstå det derhen, at det også gælder, hvis det drejer sig om et lovforslag som det foreliggende, hvor der både kræves rådgivning af mødrehjælpen om de hjælpeforanstaltninger, som samfundet kan yde, såfremt kvinden gennemfører sit svangerskab, og tillige kræves, at kvinden af en læge orienteres om indgrebets art.

Det er jo en indstilling, man kan have, men jeg må sige, at jeg har meget svært ved at forstå, at hr. Thestrup, der som justitsminister i sin tid fremsatte og gennemførte den nuværende lov på dette område, kan gøre sig til talsmand for en sådan opfattelse. De tre borgerlige partier gennemførte i 1970 med hr. Thestrup som ansvarlig minister en lov, der, som det også har vist sig i praksis, åbner så vide muligheder for adgang til svangerskabsafbrydelse, at der i realiteten ikke længere er nogen rimelighed i at oprettholde de efter min opfattelse helt tilfældigt valgte grænser, som nok mere blev til ud fra, hvad der i de daværende regeringspartier kunne skabes enighed om, end hvad der kunne skyldes logisk og rimelig konsekvens.